

[Holger K. Nielsen]

ke har fået del i de uddannelsesgoder, som de så sandelig har været med til at finansiere over skattebilletten, som mange af os andre har fået. Deri ligger hele tankegangen bag dem. Det har også noget at gøre med lighed, og det har noget at gøre med at få skabt det, jeg kalder selvbevidsthed.

Derfor er det utrolig vigtigt og positivt, at der nu tilsyneladende på trods af en tvær undervisningsminister er et flertal i Folketinget for denne idé.

Det er da rigtigt, at der er forskelle på de tre forslag, men ligesom fru Jytte Andersen ser jeg ikke, at forskellene er så store, at det blokerer for, at vi får gang i en ordning.

Jeg vil gerne præcisere nogle af de synspunkter, som SF i særlig grad lægger vægt på. Som jeg sagde før, er det vigtigt at skabe det, vi kalder selvbevidsthed, og derfor er betalt frihed til uddannelse, ud over at det er et vigtigt lighedsfremmende instrument, også en meget vigtig del af en demokratiseringsproces.

Ligeegyldigt hvilke økonomiske løsninger man forsøger at gennemføre for at afhjælpe vores dårlige økonomiske situation, finder vi det afgørende, at de kombineres med et demokratiseringstiltag. Medmindre man vil gennemføre en rendyrket konservativ klassepolitik som i Storbritannien, tror vi ikke på, at der kan gennemføres nogen form for økonomisk politik, som har nogen virkning, uden at den kombineres med demokratiseringer. Og i den sammenhæng er betalt frihed til uddannelse aldeles afgørende for, at lønmodtagerne på virksomhederne får reel mulighed for at få indflydelse på deres egen arbejdssituation og deres egen livssituation. Det, vi kalder kollektivkurser, er noget meget vigtigt for os, og det er korrekt, som fru Jytte Andersen siger, at vi i disse tilfælde må kompensere for kravet om, at det kun er de korttidsuddannede, for hvis man skal have virksomhed eller arbejdsplads tilknyttet undervisning, må man tage udgangspunkt i, at alle på den pågældende arbejdsplads skal kunne deltage.

Men vi finder, at det er så vigtigt, at vi er villige til at sige, at 25 pct. af fondens midler forlods skal afsættes til den slags, og at vi for de penge ser bort fra princippet om, at det kun er de korttidsuddannede.

Dette demokratiseringsperspektiv lægger vi megen vægt på og i sammenhæng hermed, at

hensigten med betalt frihed til uddannelse ikke er en erhvervsrettet uddannelse. Hensigten er, som det gjaldt højskolerne i sidste århundrede, at skabe almenundervisning med udgangspunkt i, hvad lønmodtagerne selv ønsker; det skal være deres uddannelse.

Så sagde den konservative ordfører noget om, at de ikke har bidraget til det selv. Og hvad er det for noget med, at det kun er lønmodtagerne, der skal sidde i det forsøgsråd, som vi foreslår? Er det ikke gået op for Det Konservative Folkeparti, at lønmodtagerne har været med til at finansiere hele det uddannelsessystem, som undervisningsministeren, den konservative ordfører og såmænd også jeg selv har haft så stor gavn af? At disse mennesker via skattebilletten har været og er med til at finansiere de kollektive goder, som vi har i dette samfund? Jamen hvorfor i himlens navn – hvis jeg med formandens...?

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Nej!

Holger K. Nielsen (SF):

... så hvorfor i Marx' navn må man ikke kræve, at det skal være lønmodtagernes uddannelse og lønmodtagerne, der styrer disse uddannelser?

Som sagt finder vi det utrolig vigtigt, at dette bliver lønmodtagernes egne uddannelser, som de selv har indflydelse på, både på den enkelte arbejdsplads gennem disse kollektive kurser, jeg har talt om, som netop skal gro nedefra, og gennem det forsøgsråd, der skal prioritere. Når man hørte den konservative ordfører, kunne man få det indtryk, at halvdelen af den danske befolkning efter vores forslag nu skulle på skolebænken og have penge for det. Nej, der vil blive tale om en klar prioritering. Vi har jo i vores forslag en gradvis opbygning af betalt frihed til uddannelse, for vi tror, det er vigtigt, at man ikke starter for stort med det samme, men at man bygger det gradvis op i en 5-års-periode. Der er tale om så forholdsvis få, at der vil blive tale om en prioritering, og den prioritering mener vi bør gennemføres af lønmodtagerne selv og de organisationer, der direkte er involveret i det.

Vi har foreslået en 5-årig forsøgsperiode, og det er måske det vigtigste og en af de hurdler, som måske kan komme op mellem de tre parti-